

La joguina del Nicolau

Text: Mireia Vidal

Il·lustracions: Blanca Tulleuda

Es feia fosc i el Nicolau encara jugava amb els amics a la plaça. Cada tarda hi anava, però aquell dia va voler plegar una mica abans. Era la nit de reis i estava nerviós. Però no nerviós com qualsevol nen o nena que espera impacient els regals. Els seus eren uns nervis diferents perquè aquella nit estava a punt de fer una cosa important.

En Nicolau vivia en una petita ciutat amagada entre muntanyes. La gent era feliç però tothom odiava la nit de reis. No sempre havia estat així. Tot va començar quan, feia anys, una terrible llei del governador va obligar a tots els nens i nenes de la ciutat a entregar els regals que havien rebut.

Allò era injust! Pensava en Nicolau. Però quan els soldats del governador trucaven a la porta de les cases, als nens i les nenes no els quedava més remei que entregar les joguines amb les que tan sols havien pogut jugar unes poques hores.

El Nicolau odiava la nit de reis, però aquell any havia decidit que seria diferent. Després de deixar el plat amb menjar per ses majestats i els camells, el Nicolau va omplir de cendra la llar de foc per dur a terme el seu pla. L'endemà, seria el primer a despertar-se i correria a buscar els paquets.

Després, n'agafaria un i l'amagaria entre la cendra esperant que ningú no el veiés. I així ho va fer! El Nicolau va amagar un regal a la llar de foc i quan els soldats del governador van trucar a la porta, els va entregar la resta i ningú no es va adonar que faltava un paquet.

Que content estava el Nicolau. Per fi podria tenir una joguina, i aquell vespre, quan tothom va anar a dormir, el Nicolau es va esmunyir fins a la llar de foc per trobar el seu regal.

Tota la nit se la va passar jugant i l'endemà, quan els amics el van anar a buscar perquè baixés amb ells a la plaça, el Nicolau va dir que no hi volia anar. Des d'aquell instant el Nicolau es va passar els dies tancat a la seva habitació jugant amb la seva joguina.

Però és clar, a un governador no se'l pot enganyar i un vespre, quan tota la família estava a punt de sopar, els soldats van trucar a la porta.

— Hi viu aquí el Nicolau? — Van dir severs.

I al pobre Nicolau no li va donar temps de contestar que un parell de soldats alts i cepats, el van agafar per les espatlles i se'l van endur.

El Nicolau no es sentia les cames de tanta por com tenia. Mai ningú no havia vist al governador i temia el que li pogués passar. Però en arribar al palau va descobrir una cosa que no hauria imaginat mai. Aquell era un lloc meravellós. Totes les estances estaven plenes de joguines i n'hi havia tantes que amb prou feines trobava un lloc per on caminar. En Nicolau mirava a tot arreu embadalit quan davant seu va aparèixer el governador, un home més aviat rodanxó que feia cara de simpàtic. Però el to de la seva veu no ho era gens d'amable.

—M'has robat una joguina! —Va dir.—T'hauré de castigar.

I sense més miraments, el governador li va arrencar la joguina al Nicolau i va ordenar als soldats que el tanquessin.

—Un moment! —Va cridar el Nicolau.—En teniu moltes de joguines. Per què voleu també la única que tinc?

—Perquè no n'hi ha cap que aconseguixi divertir-me.—Va sentenciar el governador.

El Nicolau no s'ho podia creure. Tenia tantes joguines que podia omplir un camp de futbol sencer i no es divertia? Allò no tenia cap sentit.

—Governador, si us trobo una joguina amb la que us pugueu divertir, em tornareu la meva?—Va preguntar el Nicolau.

El governador va trigar uns segons a respondre. La proposta el va sorprendre , però després de reflexionar un instant, va pensar que seria un bon negoci.

—Si trobes la manera que m'ho passi bé, et tornaré la joguina i et deixaré lliure. Però només tens 3 dies.

I dit allò, el governador va marxar i els soldats van deixar al Nicolau sol en aquella cambra.

El Nicolau sabia que havia tingut molta sort i no pensava desapropiar-la. Aleshores va mirar al seu voltant i va buscar i rebuscar fins que va trobar una joguina d'aquelles que només es veuen als aparadors de les botigues grans, aquelles que brillen i fan mil coses, una joguina d'aquelles que tothom vol i que gairebé ningú pot tenir. Ja la tinc! Va pensar. I acte seguit va portar-la davant del governador.

L'home se la va mirar i va tancar-se amb ella a la seva habitació. Però al cap d'una estona va sortir i va cridar.

—M'avorreixo! Et queden 2 dies.

I dit allò, es va fer portar un pijama de governador i va anar cap al llit.

El Nicolau no ho entenia. Com podia ser que no s'ho hagués passat bé amb aquella joguina? Hauria d'esforçar-se més a trobar-ne una altra de millor i tota la nit la va passar buscant i rebuscant fins que per fi la va trobar. Era una joguina meravellosa encara més gran i més brillant que l'anterior. Segur que amb aquella no fallaria. Però l'endemà, quan el governador es va tancar a la seva habitació amb la joguina encara va trigar menys temps a sortir i tornar a cridar.

—M'avorreixo! Et queda 1 dia.

El Nicolau no s'ho podia creure. Com no s'ho passava bé amb aquelles joguines tan fantàstiques. Ell hauria donat el que fos per poder tenir-les. Però ara l'única que enyorava era la seva. Hauria d'esforçar-se de valent si volia recuperar-la i ser lliure. Així que va mirar per tot arreu, va recórrer totes les estances però totes li semblaven tan meravelloses com les altres.

El tercer dia va arribar i un soldat va aparèixer al seu davant.

—El Governador està esperant la seva joguina!—Va cridar.

Però el Nicolau encara no s'havia decidit per cap. Sabia que no podia fallar i tancant els ulls, va intentar imaginar-se a ell mateix jugant. D'aquesta manera sabia amb quina joguina seria més feliç. I tot d'una ho va saber.

—Ja ho tinc!—Va exclamar.

I quan el soldat li va demanar que senyalés la joguina triada, el Nicolau va dir que no estava allí.

—L’hem d’anar a buscar.—Va afegir.

“Què estrany” va pensar el governador. Però com que l’home no en tenia mai prou de joguines, va decidir acceptar.

Immediatament, el Nicolau, el governador i una dotzena de soldats, van sortir de palau i van dirigir-se fins a la plaça de la ciutat. Allí hi havia tots els nens i nenes que, com que no tenien joguines, cada dia sortien a jugar plegats.

— Jugui amb nosaltres governador. Ja veurà què bé s’ho passarà — va dir el Nicolau.

I prou bé que s’ho va passar. Va jugar a allò de córrer i a amagar-se, a saltar, a cantar, a imaginar i fins i tot a ballar. Va jugar tant i va ser tan feliç que no s’ho podia creure.

—M’he divertit molt!—Va dir el governador al Nicolau.

—Podeu venir a la plaça sempre que vulgueu. —Va dir el noi.

I el governador, agraït, va tornar la joguina al Nicolau i va marxar amb la seva dotzena de soldats.

Aquella nit, el Nicolau va dormir com un sóc de tant cansat. I l'endemà, quan es va llevar i va veure la seva joguina, va estar temptat de quedar-se a jugar amb ella a casa. Però aleshores va recordar al governador i va córrer a vestir-se. Preferia anar amb els seus amics a la plaça. Però un moment, ara que per fi tenia una joguina, el millor que podia fer era compartir-la. Així ho va fer. Però quina sorpresa va tenir quan va arribar amb la seva joguina a la plaça i va veure totes les joguines del governador amuntegades.

Els nens i les nenes se les miraven embadalits i el governador els va dir que les deixaria allí, perquè de res servien si no tenia amb qui compartir-les.

I podeu estar segurs que les van compartir. Van jugar amb unes i amb les altres, van inventar unes històries i van construir-ne d'altres. Van passar-s'ho bé i van ser feliços. I aquella nit tothom la recorda amb alegria excepte els pares i les mares que per més que s'esforçaven no van aconseguir que els nens i les nenes de la ciutat anessin a dormir.

Fi.

FAROS

**La guia de la salut i el benestar per als
teus fills**

Els contes de l'àvia és un recopilació de contes que l'Observatori de la Infància i l'Adolescència FAROS posa a l'abast a través de la seva pàgina web (<http://faros.hsjdbcn.org/>) amb l'objectiu de fomentar la lectura i difondre valors i hàbits saludables en la població infantil.

FAROS és un projecte impulsat per l'Hospital Sant Joan de Déu Barcelona amb l'objectiu de promoure la salut infantil i difondre coneixement de qualitat i actualitat en aquest àmbit.

SJD

Sant Joan de Déu
Barcelona · Hospital

